



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 96/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BOBOSTYLING, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 2332/64, Topoľčany, IČO 44 289 936, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Svorad Petruška, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S 165/2017 z 28. novembra 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Asan 21/2019 zo 17. októbra 2019, a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti BOBOSTYLING, s. r. o., o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti BOBOSTYLING, s. r. o.,

P. O. Hviezdoslava 2332/64, Topoľčany, IČO 44 289 936 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S 165/2017 z 28. novembra 2018 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Asan 21/2019 zo 17. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou podanou na krajskom súde domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“) sp. zn. SK/0138/99/2017 z 12. septembra 2017, ktorým SOI zamietla odvolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu Inšpektorátu SOI v Nitre sp. zn. I/0339/04/16 z 30. januára 2017. Krajský súd rozsudkom súdu prvej inštancie žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. V odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že z predloženého administratívneho spisu a preskúmaním žalobou napadnutého rozhodnutia SOI, ako aj Inšpektorátu SOI v Nitre nezistil vady tvrdené sťažovateľkou, preto dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutia sú správne a zákonné. Sťažovateľka proti rozsudku súdu prvej inštancie podala kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť meritórne zamietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že krajský súd, ako aj najvyšší súd nesprávne jej vec posúdil. V nadväznosti na okolnosti prípadu, uloženie pokuty za porušenie § 23b ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 725/2004 Z. z.“) argumentuje tým, že ona nebola vlastníkom motorového vozidla, vystupovala len ako sprostredkovateľ predaja a že nemala možnosť zistiť, že ide o motorové vozidlo, u ktorého došlo k neoprávnenej manipulácii s odometrom. Sťažovateľka v súvislosti s tým tiež tvrdí, že neporušila povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. Taktiež spochybňuje záver vo veci konajúcich

súdov, že k predmetnému skutku došlo. Sťažovateľka tvrdí, že nebolo hodnoverne v konaní preukázané, či skutočne došlo k neoprávnenej manipulácii s odometrom. V rámci svojej argumentácie tiež dospieva k záveru protiústavnosti ustanovenia § 23b ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. z dôvodu, že za porušenie povinnosti neuvádzať na trh alebo neponúkať na trhu Slovenskej republiky takéto vozidlo sa sankcionuje len podnikateľ, ale fyzická osoba nie.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

*„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo Rozsudkom Krajského súdu Nitra 11S/165/2017 a Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Asan/21/2019 porušené*

*2. Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo Rozsudkom Krajského súdu Nitra 11S/165/2017 a Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Asan/21/2019 porušené*

*3. Zásada rovnosti občanov pred zákonom zaručená v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR bola Rozsudkom Krajského súdu Nitra 11S/165/2017 a Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Asan/21/2019 porušená.“*

## **II.**

### **Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu**

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach...

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky

účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

### **III.**

#### **Právne posúdenie vecí ústavným súdom**

##### **III.A K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu ako súdu prvej inštancie**

15. Pokiaľ ide o rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie ani jeho predchádzajúci postup, keďže ho už meritórne preskúmal na základe kasačnej sťažnosti najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

16. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

### **III.B K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu**

17. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná.

18. Sťažovateľka tvrdila, že rozsudok najvyššieho súdu je arbitrárny, pretože najvyšší súd nereflektoval podľa jej názoru na relevantnú skutočnosť, že sťažovateľka nebola vlastníkom motorového vozidla. Ďalšia námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že v konaní nebolo hodnoverne preukázané, že k došlo k neoprávnenej manipulácii s odometrom.

19. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že vo veci konajúci súd vychádzal z inšpekčného záznamu, ktorý bol vyhotovený u autorizovaného predajcu a servisu. Z neho vyplynulo, že 27. októbra 2015 bol na predmetnom vozidle zaznamenaný stav najazdených 152 948 kilometrov, pričom sťažovateľka prostredníctvom inzerátu na stránke [www.autobazar.autovia.sk](http://www.autobazar.autovia.sk) neskôr 25. mája 2016 uvádzala, že stav na „tacho“ je 139 000 km. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku tiež uviedol, že ani údaj (141 500 km, pozn.) uvedený v sprostredkovateľskej zmluve z 13. júna 2016 nemohol byť pravdivý. Vychádzajúc z obrany sťažovateľky, že mohlo dôjsť k omylu v autorizovanom servise, krajský súd konštatoval, že sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala, že údaj zistený 27. októbra 2015 by bol nesprávny. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že ona bola len sprostredkovateľom, a nie vlastníkom alebo držiteľom predmetného motorového vozidla, krajský súd, ako aj najvyšší súd uviedol, že z hľadiska porušenia § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. je vlastníctvo k motorovému vozidlu irelevantné. Za podstatné skutočnosti

z hľadiska aplikácie označenej normy krajský súd, ako aj najvyšší súd považoval to, či došlo k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu, a to ponúkaniu na trhu Slovenskej republiky motorové vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti právnickou osobou alebo fyzickou osobou podnikateľom. Z vykonaného dokazovania, snímky z verejne dostupného portálu [www.autobazar.autovia.sk](http://www.autobazar.autovia.sk) bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľka ako predávajúca s uvedením údajov na seba (adresa, telefón) ponúkala na trhu Slovenskej republiky vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti.

20. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že z obsahu napadnutého rozsudku sa presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v napadnutom uznesení dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Sťažovateľkou prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším súdom. Ústavný súd s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti bolo potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Pokiaľ ide o ostatne namietaný čl. 12 ods. 1 ústavy, tento neupravuje žiadne konkrétne základné práva alebo slobody, preto vyslovenie jeho porušenia v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy neprichádza do úvahy bez spojenia s konštatovaným porušením iného substantívneho ústavného práva. Tento predpoklad v konaní naplnený nebol, preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti bolo potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Sťažovateľka s poukazom na obsah čl. 12 ods. 1 ústavy v rámci argumentácie tiež namietala protiústavnosť aplikovaného ustanovenia § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. Táto námietka sťažovateľky však následne nenašla svoj odraz v navrhovanom petite sťažnosti, v ktorom bolo vytýkané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy výlučne napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

24. Ústavný súd napriek uvedenému pripomína, že v konaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Argumentácia sťažovateľa o protiústavnosti právnej úpravy je teda v prípade konania o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nevýznamná (m. m. III. ÚS 342/2016).

25. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, nezaoberal sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na splnenie predpokladu vyhovenia sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2020

Luboš Szigeti  
predseda senátu